

УДК 342.61

Михайло Баймуратов,

докт. юрид. наук, професор,
Заслужений діяч науки і техніки України,
головний науковий консультант
Інституту законодавства Верховної Ради України

Олена Гріненко,

докт. юрид. наук, старший науковий співробітник, професор,
завідувач відділу європейського права та міжнародної інтеграції
Інституту законодавства Верховної Ради України

Олександр Биков,

докт. юрид. наук, старший науковий співробітник, вчений секретар
Інституту законодавства Верховної Ради України

Анатолій Коструба,

докт. юрид. наук, доцент,
начальник відділу науково-методичного і організаційного забезпечення діяльності
Київського регіонального центру
Національної академії правових наук України

ПРЕДСТАВНИЦТВО ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ В АВТОНОМНІЙ РЕСПУБЛІЦІ КРИМ У СУЧАСНИХ ПРАВОВИХ МЕХАНІЗМАХ

У статті досліджено нормативні передумови діяльності, повноваження та функції Представництва Президента України в Автономній Республіці Крим, які визначають його статус та юрисдикцію. Особливу увагу приділено впливу російської агресії на правовий статус Представництва Президента України в Автономній Республіці Крим.

Ключові слова: Автономна Республіка Крим, внутрішньо переміщені особи, державна служба, Президент України, тимчасово окуповані території, юрисдикція.

Постановка проблеми. Питання чіткої детермінації статусу, повноважень та функцій державних органів у сучасних умовах залишаються ключовою проблемою сучасної юридичної науки. При цьому нові управлінські структури, що виникли останніми роками в рамках розвитку державного апарату, вже стали предметом низки ґрунтовних досліджень, водночас окремі органи, що є важливими складниками конституційних механізмів, залишаються осторонь наукової уваги.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Слід констатувати, що одним із таких відносно не досліджених органів, як не парадоксально, є наразі Представництво Президента України в Автономній Республіці Крим (далі – Представництво), чий повноваження та функції були висвітлені лише в окремих працях О.Л. Копиленка, Б.В. Бабіна тощо. Водночас, як не дивно, жодної монографічної роботи, присвяченій діяльності, статусу, функціям Представництва, зокрема,

у галузях конституційного та адміністративного права не виявлено.

Мета статті. Отже, нагальним науково-практичним питанням стає висвітлення правового статусу, функцій та юрисдикції Представництва як державного органу з визначною роллю в поточній протидії російській агресії, що варто визначити метою цієї статті. До завдань статті слід віднести визначення належності Представництва до гілок та рівнів державної влади, характеристика функцій та правової природи компетенції та повноважень цього органу.

Виклад основного матеріалу. Необхідно констатувати, що Представництво є органом, що має конституційний статус. Адже згідно з текстом ст. 139 Конституції України, чинним з моменту схвалення Основного Закону, в Автономній Республіці Крим діє Представництво Президента України, статус якого визначається законом України. Текст

Конституції України не містить інших норм, які би прямо окреслювали статус, функції та юрисдикцію Представництва, зокрема й у частині, що визначає статус Президента України. Водночас серед конституційних норм, що визначають повноваження Президента України, для мети цього дослідження варто врахувати роль Президента України як глави держави, того, хто виступає від її імені; як гаранта державного суверенітету, територіальної цілісності України, додержання Конституції України, прав і свобод людини і громадянина (ст. 102 Конституції). Згідно з п. 1, 16, 31 ст. 106 Основного Закону Президент України забезпечує державну незалежність, національну безпеку і правонаступництво держави; скасовує акти Ради міністрів АРК, здійснює інші повноваження, визначені Конституцією України [1].

При цьому спеціальним (профільним) законом України, яким було на розвиток ст. 139 Конституції України визначено статус Представництва, є Закон України «Про Представництво Президента України в АРК» від 2 березня 2000 р. № 1524-III (далі – Закон 2000 р.). За ст. 1–3 Закону 2000 р. Представництво є державним органом, утвореним відповідно до Конституції України з метою сприяння виконанню в АРК повноважень, покладених на Президента України, воно утворюється Президентом України і безпосередньо йому підпорядковується, а у своїй діяльності керується Конституцією України, цим та іншими законами України, указами і розпорядженнями Президента України та актами Кабінету Міністрів України (далі – КМУ). Представництво очолює Постійний Представник Президента України в АРК (далі – Представник) [15].

Слід констатувати, що Повноваження Представництва визначені ст. 6 Закону 2000 р., за якою орган має вивчати стан виконання в АРК законодавства України та вживати заходів із забезпечення такого виконання; сприяти захисту в АРК стабільності, міжнаціональної злагоди та прав людини, аналізувати акти органів АРК щодо їх законності та конституційності із наданням відповідних пропозицій, подавати Президентові України аналітичні матеріали з питань АРК, сприяти йому у вирішенні в АРК кадрових питань, інформувати Президента з широкого кола питань у сфері суспільного життя в АРК. Вказані повноваження стосуються діяльності Представництва як щодо ситуації в АРК, так і стосовно взаємодії з Президентом України, водночас за ч. 2 ст. 6 Закону 2000 р. Представництво виконує й інші повноваження відповідно до законодавства України, а також доручення Президента України [15]. Отже,

повне коло повноважень Представництва слід визначати, враховуючи, зокрема, укази, розпорядження, доручення Президента України.

Зазначені повноваження Представництва розвинуто у ст. 7 Закону 2000 р., за якою Представництво має право здійснювати особливий порядок взаємодії з Адміністрацією Президента України, КМУ, центральними органами виконавчої влади України а саме користуватися їхніми інформаційними банками (п. «в» ст. 7 Закону 2000 р.). Також Закон 2000 р. визначає повноваження Представника, зміст яких безумовно детермінує статус, функції та юрисдикцію Представництва, адже, за ст. 8, 9 цього акта Представник здійснює загальне керівництво діяльністю Представництва, несе персональну відповідальність за виконання покладених на Представництво завдань, призначається на посаду та звільняється з неї Президентом України.

Крім того, за п. «а» ст. 10 Закону 2000 р. Представник виконує доручення Президента України, спрямовані на забезпечення виконання повноважень Президента України як гаранта державного суверенітету, територіальної цілісності України, додержання Конституції України, прав і свобод людини і громадянина (без територіальної прив'язки виконання таких доручень), а також звітує перед Президентом України про виконання своїх обов'язків, постійно інформує його з питань, що мають загальнодержавне значення. Також вказана стаття містить контролюючі функції Представника щодо діяльності та актів Верховної Ради та Ради міністрів АРК, місцевих держадміністрацій та органів місцевого самоврядування в АРК. Згідно з п. «е», «з» ст. 10 Закону 2000 р., відповідно до структури і кошторису витрат на утримання Представництва, Представник затверджує положення про його структурні підрозділи та штатний розпис, призначає на посади та звільняє з посад працівників Представництва, визначає їхні посадові обов'язки, здійснює інші повноваження, передбачені цим Законом, указами і розпорядженнями Президента України [15].

Водночас за ст. 15 Закону 2000 р. Представник за умовами матеріального та соціально-побутового обслуговування прирівнюється до керівника центрального органу виконавчої влади, водночас посадові особи Представництва є державними службовцями. Умови їх матеріального та соціально-побутового забезпечення визначаються Законом України «Про державну службу», а управління майном та матеріально-технічне забезпечення діяльності Представництва здійснюються у порядку, визначеному законодавством, суб'єктом управління об'єктами

державної власності – органом, що забезпечує діяльність Президента України, тобто Державним управлінням справами, за Указом Президента України від 23 лютого 2000 р. № 278/2000 «Про Державне управління справами» [6].

Таким чином, зі змісту норм ст. 139 Конституції України та Закону 2000 р. чітко впливає статус Представництва як державного органу, що забезпечує діяльність Президента України та здійснює представницьку, контролюючу та інформаційно-аналітичну функції від імені держави. Представництво не може бути віднесеним до представницьких чи виконавчих органів влади, які здійснюють державне управління в АРК. Вказані норми Конституції та Закону 2000 р. містять окремі положення (щодо статусу та гарантій діяльності Представника, щодо його залучення до питань, які мають загальнодержавне значення), які дозволяють говорити про загальнодержавний характер компетенції та повноважень Представництва.

Пізніше російська агресія та тимчасова окупація Криму, починаючи з лютого-березня 2014 р., поставили перед Україною абсолютно нову систему викликів. Водночас у профільному Законі «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» від 15 квітня 2014 р. № 1207-VII Представництво не згадується взагалі. За ч. 1 ст. 9 цього Закону державні органи, утворені відповідно до Конституції та законів України (до яких, звісно, належить і Представництво), їх посадові та службові особи на тимчасово окупованій території (далі – ТОТ) діють лише на підставі, у межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України [9].

За таких умов розпорядженням Президента України від 16 травня 2014 р. № 865/2014-рп та Указом Президента України від 24 травня 2014 р. № 487/2014 Представництво було передислоковане у м. Херсон, була змінена його структура, але додаткові функції та повноваження органу не надавалися [12; 13]. Вказані зміни статусу, функцій та повноважень Представництва на розвиток ч. 2 ст. 6, п. «з» ст. 10 Закону 2000 р. були внесені указом Президента України від 20 січня 2016 р. № 16/2016 «Питання Представництва Президента України в АРК» (далі – Указ 2016 р.) [2].

При цьому метою схвалення Указу 2016 р. в його преамбулі було визначено як забезпечення додержання конституційних прав і свобод громадян України, які проживають на тимчасово окупованій території або переселилися з неї та перебувають

на території України, так і створення умов для ефективнішої та оперативнішої роботи Представництва. З преамбули чітко впливає прагнення нормотворця як привести статус, повноваження та юрисдикцію представництва у відповідність до реального стану – тимчасової окупації Криму, так й надати йому правозахисну функцію як щодо осіб, які перебувають на ТОТ, так і щодо осіб, які переселилися з ТОТ та перебувають на [іншій, усій] території України.

Такі нові (спеціальні) повноваження, завдання та функції Представництва були визначені у ст. 1 Указу 2016 р., яка, окрім іншого, передбачає потребу взаємодії органу з центральними органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування. Це, насамперед, правозахисна функція (сприяння та моніторинг стану прав людини щодо громадян України, які проживають на ТОТ або переселилися з неї та перебувають на території України), аналітично-інформаційна функція (вивчення процесів на ТОТ, підготовка та подання відповідних аналітичних матеріалів Президентові України), нормопроектна функція (розробка пропозицій щодо підготовки проектів законів, актів Президента України, стратегічних програм повернення ТОТ під загальну юрисдикцію України), представницько-інформативна функція (інформування громадськості про захист Президентом України прав громадян України, які проживають на ТОТ та які переселилися з ТОТ і перебувають на території України на законних підставах). Крім того, у затвердженій Указом 2016 р. структурі Представництва було передбачено діяльність служби міжнародних зв'язків, яку можна також віднести до представницько-інформативної функції, але щодо представництв іноземних держав та міжнародних організацій, іноземної громадськості [2].

За таких умов функції Представництва можна розподілити на ті, що мають виконуватися на усій підконтрольній території України (нормопроектна, представницько-інформативна функції), та на ті, що реалізуються як на усій підконтрольній території України, так і на ТОТ (аналітично-інформаційна та правозахисна функції). Важливим також є той факт, що Указ 2016 р. використовує термін ТОТ, який, згідно зі ст. 3 Закону «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» 2014 р., охоплює не тільки АРК, але й місто Севастополь, внутрішні морські води і територіальне море України навколо Кримського півострова, територію виключної (морської) економічної зони України вздовж узбережжя Кримсько-

го півострова та прилеглого до узбережжя континентального шельфу України, на які поширюється юрисдикція органів державної влади України відповідно до норм міжнародного права [9].

Варто додати, що згідно зі ст. 3 Указу № 16/2016 було визнано за доцільне тимчасове розміщення Представництва у місті Херсоні, а також окремих структурних підрозділів Представництва для забезпечення оперативної його взаємодії з центральними органами виконавчої влади, консультативними, дорадчими та іншими допоміжними органами і службами, утвореними при Президентові України, – у місті Києві [2]. Таке територіальне розташування структур Представництва корелює з вищенаведеною тезою про загальнодержавне значення діяльності цього державного органу, поширення юрисдикції Представництва, зокрема, в умовах тимчасової окупації Криму, не на окремий регіон, а на всю територію України.

Таким чином, можна констатувати, що Указом 2016 р. модернізовано повноваження, завдання та функції Представництва в умовах російської агресії, чітко визначено загальнодержавні юрисдикцію та значення діяльності Представництва.

Цікаво, що така роль Представництва як загальнодержавного органу відображалася й у актах законодавства, схвалених до 2014 р. Так, з Указу Президента України від 4 листопада 2008 р. № 997/2008 випливає, що Представництво віднесено до допоміжних органів, утворених Президентом України, при цьому Представництво наводиться у переліку виключно загальнодержавних структур (органів) поміж Апарату РНБО України, Державного управління справами, Національного інституту стратегічних досліджень [8].

Слід уточнити, що статистична класифікація органів державного управління нині здійснюється відповідно до Статистичного класифікатора, затвердженого наказом Державної служби статистики України від 16 листопада 2015 р. № 330, який надав Представництву, з посиланням на профільний Закон 2000 р., класифікаційний код 68224. Характерно, що усі органи державної влади, юрисдикція яких поширюється на територію однієї або кількох областей, м. Києва або м. Севастополя, мають у Статистичному класифікаторі за наказом № 330 класифікаційні коди, які починаються на «0» та містяться в іншій частині класифікатора. Так, обласні, Київська та Севастопольська міські ради мають класифікаційний код 01004, Рада міністрів АРК має класифікаційний код 06695. Водночас Представництво розташовано в іншій частині Статистичного класифікатора серед (поміж) таких безумов-

но загальнодержавних органів влади, як (по-слідовно): Управління державної охорони України (код 63124), Апарат Верховної Ради України (код 67664), Рахункова палата (код 67684), Секретаріат Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини (код 68234), РНБО України (код 68294), Національна служба посередництва і примирення (код 68334), Національне антикорупційне бюро України (код 68624), Служба зовнішньої розвідки України (код 68884) та СБУ (класифікаційний код 68894). Інших органів державного управління у Статистичному класифікаторі органів державного управління за Наказом № 330, які мали б класифікаційний код, що починається на «6», зокрема на «68», немає [10].

Варто спеціально відзначити, що запроваджене з 2015 р. нове законодавство про державну службу також відображає питання діяльності Представництва. Хоча згідно з п. 2 ч. 3 ст. 3 Закону України «Про державну службу» від 10 грудня 2015 р. № 889-VIII (далі – Закон 2015 р.) його дія не поширюється на «Главу Адміністрації Президента України та його заступників, Постійного Представника Президента України в АРК та його заступників» [7], у цілому Закон 2015 р. має значення для визначення статусу державних службовців Представництва.

Так, ст. 91 Закону 2015 р. описує проходження державної служби в окремих державних органах загальнодержавного характеру включно з Представництвом, а за її ч. 2 керівник апарату Представництва призначається на посаду в порядку, визначеному законом, за пропозицією Комісії з питань вищого корпусу державної служби за результатами конкурсного відбору. Характерно, що за ст. 15 Закону 2015 р. ця Комісія може проводити конкурс на зайняття вакантних посад державної служби виключно категорії «А» та що саме до категорії «А» (вищого корпусу державної служби) належать посади керівників державної служби в державних органах, юрисдикція яких поширюється на всю територію України. Серед інших державних органів до посад категорії «А» за Законом 2015 р. належали лише посади голів місцевих державних адміністрацій, до їх виключення з посад державної служби Законом України від 9 листопада 2017 р. № 2190-VIII [7].

Крім того, за п. 1 ч. 2 ст. 31 Закону 2015 р. рішення про призначення на посаду державної служби категорії «А» приймається суб'єктом призначення, тобто для Представництва – Представником. Загалом посаду керівника апарату Представництва було запроваджено Указом Президента України

від 17 серпня 2017 р. № 221/2017, яким були внесені зміни до Указу 2016 р. № 16 [5].

Додамо, що Типовим порядком проведення оцінювання результатів службової діяльності державних службовців, схваленим постановою КМУ від 23 серпня 2017 р. № 640, посаду керівника апарату Представництва було віднесено до посади державної служби категорії «А» [11], що, безумовно, означало, з огляду на чинну на той момент редакцію Закону 2015 р., визнання урядом юрисдикції Представництва як державного органу, юрисдикція якого поширюється на всю територію України.

Втім, постановою КМУ від 14 березня 2018 р. № 185 були внесені зміни до Типового порядку проведення оцінювання результатів службової діяльності державних службовців та посаду керівника апарату Представництва було переведено до категорії «Б» [4], що за будь-яких обставин не відповідає вищевказаним положенням чинної редакції Закону 2015 р. Втім, така вкрай контроверсійна новела законодавства свідчить про новий вектор оцінки ролі державної служби у Представництві.

Важливим питанням стає статус посадових осіб Представництва, що не є державними службовцями, а саме Представника та його заступників. Це питання було раніше впорядковане спеціальною Постановою КМУ від 27 грудня 2006 р. № 1839, якою ці посади було виключено з окремої Схеми посадових окладів керівних працівників і спеціалістів апарату Представництва, схваленої серед інших подібних Схем Постановою КМУ від 9 березня 2006 р. № 268, та включено в ст. 1 Постанови КМУ від 30 червня 2005 р. № 510, де містився перелік посадових окладів керівних працівників державних органів у відсотках посадового окладу Прем'єр-міністра України (усі структури, очолювані наведеними у постанові № 510 посадовими особами, мали та мають загальнодержавний характер) [14]; [17]. Відповідно до ст. 14 Закону 2000 р. вказані акти прирівнювали рівень оплати Представника до керівника центрального органу виконавчої влади, а його заступників за оплатою прирівнювали до заступників такого керівника.

Пізніше, після схвалення Закону 2015 р., Постановою КМУ від 20 квітня 2016 р. № 304 посади Представника та його заступників були включені до переліку розмірів посадових окладів окремих керівних працівників державних органів, на яких не поширюється дія Закону України «Про державну службу», який на той період також охоплював виключно керівництво загальнодержавних органів; посади керівників Пред-

ставництва було розміщено в переліку між посадами омбудсмена та Національної ради з питань телебачення і радіомовлення. Пізніше до цього переліку (в іншу його частину) Постановою КМУ від 1 грудня 2017 р. № 931 було включено керівництво регіональних органів – обласних та районних адміністрацій [16].

Надалі Постановою КМУ від 12 вересня 2018 р. № 784 було передбачено створення Додатку 2 до Постанови № 304 під назвою «Коефіцієнти співвідношень посадових окладів керівних працівників обласних, Київської та Севастопольської міських державних адміністрацій, Представництва Президента України в АРК, на яких не поширюється дія Закону України «Про державну службу», до посадового окладу керівника державної служби в державному органі, юрисдикція якого поширюється на територію однієї або кількох областей, м. Києва або Севастополя». Тим самим оклади керівництва Представництва всупереч ст. 14 Закону 2000 р. було виведено з порівняння з керівництвом центральних органів виконавчої влади, а Представництво було прирівняне у питаннях оплати праці до регіонального органу влади [3].

Висновки

Таким чином, аналіз норм законодавства України щодо Представництва дає змогу отримати такі висновки. Представництво Президента України в АРК є державним органом, що сприяє реалізації конституційних повноважень Президента України. Його статус передбачений ст. 139 Конституції України, зумовлений конституційними повноваженнями голови держави, визначений профільним Законом України «Про Представництво Президента України в АРК» 2000 р., схваленим у розвиток цих конституційних норм, та розвинутий указами та розпорядженнями Президента України, які доповнюють та розширюють повноваження, функції та компетенцію Представництва.

Статус та юрисдикція Представництва тісно пов'язані з правами, компетенцією та статусом Постійного Представника Президента України в АРК. Представництво не може бути віднесеним до представницьких чи виконавчих органів влади, які здійснюють регіональне державне (владне) управління в АРК. Вказані норми Конституції та Закон 2000 р. містять окремі положення, які дозволяють говорити про загальнодержавний характер компетенції та повноважень Представництва, яке здійснює представницьку, контролюючу та інформаційно-аналітичну функції від імені держави.

В умовах російської агресії та тимчасової окупації Криму додаткові повноваження, завдання та функції Представництва були окремо визначені Указом Президента України № 16/2016 р., можливість схвалення якого прямо впливає з вищевказаних норм Конституції України та Закону 2000 р. Ці додаткові функції, а саме: правозахисна, аналітично-інформаційна, нормопроектна, представницько-інформативна, здійснюються Представництвом як на усій тимчасово окупованій території України в Криму (що охоплює АРК, м. Севастополь та морські простори, що не належать до окремих регіонів України), так і на усій іншій території України, зокрема території перебування внутрішньо переміщених осіб з Криму.

Таким чином, Указ 2016 р. не лише модернізував повноваження, завдання та функції Представництва в умовах російської агресії, але й додатково чітко визначив загальнодержавні юрисдикцію та значення діяльності Представництва. Роль Представництва як загальнодержавного органу відобразалася й у низці інших актів законодавства України.

Запроваджене з 2015 р. нове законодавство про державну службу також регламентує питання діяльності Представництва, зокрема, у вимірі його юрисдикції як підгрунтя для застосування відповідних адміністративних механізмів. Віднесення Законом України «Про державну службу» 2015 р. керівника апарату Представництва до вищого корпусу державної служби, який призначається Комісією з питань вищого корпусу державної служби, підтвердження відповідного статусу керівника апарату Постановою КМУ від 23 серпня 2017 р. № 640 свідчило про відображення вищевказаних особливостей функцій та юрисдикції Представництва як загальнодержавного органу й законодавством про державну службу.

Водночас внесені у 2018 р. низкою постанов КМУ зміни до порядку оплати керівництва Представництва та до статусу керівника його апарату не відповідають як зазначеним нормам Закону України «Про державну службу» 2015 р., так і вищевказаним нормам законодавства, які визначають загальнодержавний характер функцій, діяльності та юрисдикції Представництва Президента України в АРК. Вирішення цього питання та наступне удосконалення законодавства із зазначених питань є важливою тематикою наступних наукових досліджень.

Список використаних джерел:

1. Конституція України, зі змінами та доповненнями, прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 р. К. : Просвіта, 2018. 42 с.

2. Питання Представництва Президента України в Автономній Республіці Крим : Указ Президента України від 20 січня 2016 р. № 16/2016. Офіційний вісник України. 2016. № 7. Ст. 341.

3. Про внесення змін до постанови Кабінету Міністрів України від 20 квітня 2016 р. № 304 : Постанова Кабінету Міністрів України від 12 вересня 2018 р. № 784. Офіційний вісник України. 2018. № 79. Ст. 2634.

4. Про внесення змін до Типового порядку проведення оцінювання результатів службової діяльності державних службовців : Постанова Кабінету Міністрів України від 14 березня 2018 р. № 185. Офіційний вісник України. 2018. № 26. Ст. 937.

5. Про внесення змін до Указу Президента України від 20 січня 2016 року № 16 : Указ Президента України від 17 серпня 2017 р. № 221/2017. Офіційний вісник України. 2017. № 68. Ст. 2044.

6. Про Державне управління справами : Указ Президента України від 23 лютого 2000 р. № 278/2000 зі змінами. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/278/2000>

7. Про державну службу : Закон України від 10 грудня 2015 р. № 889-VIII зі змінами. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/889-19>.

8. Про деякі заходи щодо забезпечення скорочення видатків Державного бюджету України на утримання органів управління : Указ Президента України від 4 лист. 2008 р. № 997/2008. Офіційний вісник України. 2008. № 84. Ст. 2814.

9. Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України : Закон України від 15 квітня 2014 року № 1207-VII зі змінами. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1207-18>

10. Про затвердження Статистичного класифікатора органів державного управління : наказ Державної служби статистики України від 16 листопада 2015 р. № 330 зі змінами. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/rada/show/v0330832-15>

11. Про затвердження Типового порядку проведення оцінювання результатів службової діяльності державних службовців : Постанова Кабінету Міністрів України від 23 серпня 2017 р. № 640. Офіційний вісник України. 2017. № 70. Ст. 2124.

12. Про невідкладні заходи щодо відновлення діяльності Представництва Президента України в Автономній Республіці Крим : розпорядження Президента України від 16 травня 2014 р. № 865/2014-рп. Офіційний вісник України. 2014. № 41. Ст. 1084.

13. Про невідкладні питання Представництва Президента України в Автономній Республіці Крим : Указ Президента України від 24 травня 2014 р. № 487/2014. Офіційний вісник України. 2014. № 43. Ст. 1122.

14. Про оплату праці керівних працівників державних органів : постанова Кабінету Міністрів України від 30 червня 2005 р. № 510 зі змінами. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/510-2005-п/ed20170906>

15. Про Представництво Президента України в Автономній Республіці Крим : Закон

України від 2 березня 2000 р. № 1524–III зі змінами. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1524-14>

16. Про умови оплати праці окремих керівних працівників державних органів, на яких не поширюється дія Закону України «Про державну службу»: Постанова Кабінету Міністрів України

від 20 квітня 2016 р. № 304. Офіційний вісник України. 2016. № 34. Ст. 1327.

17. Про умови оплати праці Постійного Представника Президента України в Автономній Республіці Крим, його першого заступника та заступників: Постанова Кабінету Міністрів України від 27 грудня 2006 р. № 1839. Офіційний вісник України. 2007. № 1. Ст. 28.

В статье исследованы нормативные предпосылки деятельности, полномочий и функций Представительства Президента Украины в Автономной Республике Крым, определяющие его статус и юрисдикцию. Особое внимание уделено влиянию российской агрессии на правовой статус Представительства Президента Украины в Автономной Республике Крым.

Ключевые слова: Автономная Республика Крым, внутренне перемещенные лица, временно оккупированные территории, государственная служба, Президент Украины, юрисдикция.

The authors researched in the article the normative grounds of activities, competence and functions of the Mission of the President of Ukraine in the Autonomous Republic of Crimea that determines its statute and jurisdiction. Special attention was paid to the influence of the Russian aggression to the legal statute of the Mission of the President of Ukraine in the Autonomous Republic of Crimea.

Key words: Autonomous Republic of Crimea, internally displaced persons, jurisdiction, President of Ukraine, public service, temporarily occupied territories.

